

Petr Vácha

***

Ležel jsem v posteli
A znova umíral
Ze samoty
Z lásky
Z její nedostupnosti
Z toho, že ji zrovna objímá někdo jiný
Určitě mnohem horší než já
(pýcha je hrozná věc)

Ale nakonec jsem zase vstal.

A když jsem to ráno stál v metru
Uviděl jsem
Mladou
Krásnou
Dívku
S úžasným zadkem
Ve vypasovaných džínách
A najednou jsem věděl
Že má cenu žít

...

Po nebi přelétl
Bílý mrak

Dosedl
na tvoje ramena

A stéká
Jemností beránčí
Po tvých zádech

A lechtá

středa 4. 7. 2007 č. 4

Dnes Vám, milí čtenáři, přinášíme první část volného pásma „Splav! sobě“, neboť texty z literární soutěže, alespoň ty lepší z nich, jsme již vyčerpali. Začínáme tvorbou naší redaktorky Lucie. Rádi bychom Vám připomenuli, že své texty nám můžete kdykoli donést do redakce. V příštích číslech se těšte na tvorbu dětské dílny a (pro velký úspěch v minulém ročníku) také na dílka dívek z knihovny. Ale to je pořád málo – potřebujeme Vás! Ostatně je ve vašem zájmu naplnit přílohu svými texty, protože když se pera chopí tvůrčí redakční tým, začne opravdová literární mela...

Lucie Koryntová (1984)

Černý brouk

chce se mi zvracet
bolí mě tělo
myšlenky žerou klid.
mám chtíč a nemám péro
tekutiny se valí na jazyk

jsem černý brouk na ztuhlých nohách
lezením po stéblu
nahoru a dolů
nahoru a dolů
nahoru a dolů

...

kroky k letu jsou tak těžké
jako břicho plné medu
jako hlava plná myšlenek.
táhne to k zemi,
do země, do hlíny
za červem, co hryže si nehty!

Přenašeči váhy

Přenašeči váhy
z nohy na nohu,
rázovci.

Na třecí glóchy
nárazy
kloubavě.

Stranou
na koulích se drbou
mrzáci,

ti života čekatci
jen z berle na berli,
nuzní pijáci,

se sráží...

s přenašeči váhy
z nohy na nohu,
rázovci.

Na třecí glóchy
nárazy
kloubavě.

Stranou
na koulích se drbou
mrzáci,

ti života čekatci
jen z berle na berli,
nuzní pijáci,

se sráží...

(s Hanušem Axmannem)

Rozbité vajíčko

hrušky mlčí
za kostelem
rozbité vajíčko
žere pes

semafory
půlnoc bijí
tráva bolí
o marnosti

dnů stisk
rty pečeti

Křtiny

Poslušni příkazu mlčenlivých vrat
vešli jsme do přítmi kostela.
V růžovém světle maleb
tam selská Panenka Marie
zadumaně potěžkávala Ježíška.

Do přísně strážného ticha
ztuhlého prostoru
zvenku zaléhaly zvuky vesnice –
křik dětí a hnané slepice.

S čelem opřeným o mříž, v zádech chlad,
vyhlédli jsme do jasného dne a tam
na trávníku, oslnění,
jsme spatřili nehybnou trojici,

z nichž ten nejmenší se nesmál, neplakal, ale
vážně hleděl do kraje.

Koncert

slunce ještě je
nad zdí, na chvíli
blízko nás, těla se hýbají
kývají rukama
tancujeme do kruhu
kruhy nezlomí náhodu
oni jsou jako my

Milý

Ještě stromy stojí,
ještě jsou stíny za stromy,
lehne si tam, můj milý,
a budeme jen my.

Ještě se lidé otáčejí,
ještě se tam tancuje,
lehli jsme si, nejsme ničí,
jsme jen my, jen my.

